

ad C.

mellem de to *Kunstarter* siges at være, dels fordi deres Ledelse paa Grund af deres vidt forskellige kunstneriske Karakter maa drives efter vidt forskellige Principper, dels, og ikke mindst, fordi man hurtigt vil erfare, at, hvis det nye Teater bygges paa de Ejendommers Grund, der støder umiddelbart op til den nuværende Teaterbygning, vil der inden faa Aar ikke længer være Plads til det Materiel, som de to (tre) Kunststarters løbende Repertoire forlanger.

Som et Forsøgs- og Overgangsstadium kan det ogsaa anbefales foreløbig at erhverve *et af Privatteatrene*, fortrinsvis Dagmar-teatret, til Hjem for det reciterende Skuespil. Og sluttelig bør, i Tilslutning hertil, den Mulighed berøres, at den nye Scene kunde tænkes bygget ved Initiativ af *Privatmænd*, der interessere sig for Sagen, og udlejet til Staten, som efter en vis Tidsfrist, naar Byggekapitalen var amortiseret, fik Bygningen til Arv og Eje.

— Endnu skal blot anføres, at Adskillelsen mellem de to (tre) Kunstarter jo kunde iværksættes paa den Maade, at *Staten opsagde sine Forpligtelser overfor den ene af dem* og overlod den anden Enehæderedømmet i den nuværende Bygning.

Da *Operaen* baade er den Kunststart, der kulturelt har mindst Værdi og økonomisk stiller de største Krav, vilde den maaske snarest have Udsigt til at blive husvild. Dens Fjernelse fra Bygningen vilde imidlertid nødvendiggøre en Ombygning af Teatret, saaledes at dette fik en brugelig Talescene. Og samtidig maatte Staten opfylde sine Forpligtelser overfor Operaens og Ballettens specielle Personale, Kapellet iberegnet. Men paa den anden Side vilde Teatret for Fremtiden kun behøve et mindre aarligt Tilskud.

Hvis det blev *Skuespillet*, man forjog fra Bygningen, hvilket Tilfælde med Henblik paa Rumforholdene kunde synes det rimeligste, vilde derimod den pekuniære Fordel ikke blive stor. Thi dels maatte Skuespillets specielle Personale forsørges, dels vilde det selvstændige Operahus kræve en stor aarlig Subvention.

Men ingen af disse Eventualiteter kan tænkes at blive til Virkelighed. Staten har overfor alle tre Kunstarter Forpligtelser, som det vil være under dens Værdighed at svingte.

— Kan den nye Talescene ikke, hverken i den ene eller den anden Form, hverken ved offentlige eller private Midler, i en nær overskuelig Fremtid skaffes til Veje, maa altsaa Samdriften — de tre Kunstarter under fælles Tag — foreløbig vedblive, forsøgsvis med den Forandring, at *Budgettet ophæves, og at det aarlige Tilskud bliver fast, med en Regnskabsfrist paa 5 Aar.*

Som Minimum foreslaas **175,000 Kr.**, den omtrentlige Gennemsnitssum for de sidste ti Aar.

Men selv med denne Ordning vil der kun opnaas en foreløbig Stilstand i Teatersagen. *Der vil aldrig komme Klarhed, Fred og Sundhed i det kgl. Teaters Forhold, før Holberg faar sit eget nye Hus.*

Staten opgiver Operaen.

Staten opgiver Skuespillet.

Samdriften fortsættes.

Tilskuddets Størrelse.

Slutningsbemærkning.

Einar Christiansen.

Kgl. Teater. Juni 1902.